

OPINIÓ 5 juliol 2017 2.00 h

LA GALERIA

La fita d'en Fita

JOAN DOMÈNECH MONER

Enguany, sense cap mena de dubte, la fita d'en Fita, el nostre celebrat pintor i escultor establert a Montjuïc, és celebrar el seu norantè aniversari amb plenitud de facultats i amb la mirada en perspectiva per repassar aquest període llarg de la seva existència

**Un artista que,
per voluntat
pròpia, sempre
ha estat en
permanent
evolució**

i donar el just valor a l'obra feta. La data està per caure. Va néixer el 10 d'agost de 1927. Ja s'ha llançat el tret de sortida i, tal com podreu llegir en aquest mateix diari, una comissió especial de la fundació que porta el seu nom, amb en Quim Bover al davant, ha preparat un calendari d'esdeveniments que duraran tot l'any i que, sobretot, consistiran en importants exposicions a les millors sales gironines, on podrem veure les peces més emblemàtiques que han sortit de les mans de l'artista. Un artista que, per voluntat pròpia, ha estat sempre en permanent evolució. Sempre descobreix un camp nou d'actuació, sempre troba un llenguatge diferent per dir les coses. Al costat de la seva obra hi ha, encara, un fet a tenir en compte: més enllà de la matèria, Fita, empès per les circumstàncies, ha sabut modelar el seu caràcter, el seu perfil. No havia de ser fàcil per a un artista jove i apassionat trobar-se amb la necessitat de recomençar gairebé de zero, després de la caiguda de la bastida de l'església de Betlem de Barcelona el 13 de desembre de 1953. Quedà paraplègic. Si el cos va necessitar una llarga recuperació, pràcticament fins al juliol de 1956, l'esperit també requeria un tractament especial. Per a un escultor, modelar un cos devia ser fàcil. Modelar un esperit, un caràcter –el propi–, a partir de l'accident sofert, adaptar-se

al que havia passat i superar-ho, sempre amb el seu do de gents i la seva bondat exquisida, havia de costar. Però en Fita és capaç de vèncer totes les dificultats. A part de l'accident, ha sofert altres sotracs, a vegades greus. Molts s'hi haurien quedat. En Fita ha sobreviscut i ha tornat a sorprendre els metges. Els seus amics del patronat, quan sabem d'algun ingrés seu a l'hospital, ja no ens alarmem mai. Com diu el doctor Jubert, en Fita és immortal. També hem de tenir en compte l'àngel que sempre ha tingut al costat des que s'hi va casar, el 2 de febrer de 1958: l'Àngela Rodeja –el nom fa la cosa–. De fet, la Providència ha compensat les dificultats físiques assumides per una existència feliç i perllongada. Disposem-nos, doncs, a compartir amb ell aquest norantè aniversari pletòric i comencem a pensar, ara que ja estem ficats en aquesta moguda, en el centenari, que serà d'aquí a quatre dies!

AUTOR

**JOAN
DOMÈNECH
MONER**

ALTRES
ARTICLES DE
L'AUTOR

**Sunyer:
punt
final**

**Els quasi
lloretencs**

MÉS ARTICLES

NOTÍCIES DE

...

📍 **Barcelona**

PUBLICAT A

El Punt Avui.

Comarques

Gironines

05-07-2017,

Pàgina 19